

A hátsó ülésen remegő férfi nem érti, mit akarhatnak tőle. Kényszerítették, hogy szálljon be a kocsiába, most pedig a külváros felé tartanak vele, és bár már megkérdezte, hová viszik, mit fognak vele csinálni, és hogy történetesen

rablásról van-e szó, senki nem válaszolt a kérdéseire. A riadt férfi még egyszer megkockáztatja:

– Legalább mond-

ják el, mit akarnak...

– Nyugalom, Coronelio.

Nyugalom, nincs itt

66 Samanta Schweblin*

OTT LAPUL

A FEHÉRSÉGBEN

semmi baj – mondja, amelyik vezet.

Hátul a másik kettő kíváncsian vizslatja a férfit.

– Tudják a nevem... – mondja Coronelio.

– Nyugalom. Kocsikázunk egyet, beszélgetünk egy kicsit, és ön máris szabad. Mit szól hozzá? – kérdezi a baloldali.

– Ha pénzt akarnak, odaadom maguknak az összeset... – mondja, és ideges kézzel gyűrögeti a zsebét.

– Nyugodjon meg, akkor sorban bemutatnám a munkatársaimat: jobbra öntől, az írnokunk, Salvador, ő készíti a találkozói jegyzőkönyvét; a volánnál, Cristófano; és balra öntől, a csapat vezetője, az önt éppen szóval tartó Santana, aki végig a kalauza lesz a beszélgetés során. Nézzük, értjük-e egymást. Salvador, mutassa meg neki a papírokat.

Salvador kinyit egy aktatáskát, és átnyújt Coronelióknak egy köteg papírt.

– Ezek itt különféle felhatalmazások, engedélyek, megbízólevelek – magyarázza szertartásosan Salvador.

Coronelio látja a papírokat, de egyiket sem tudja megnézni alaposan. Fölismer szövegeket, pecséteteket, fejléces papírokat és a szervezet emblémáját: a rajzon mintha fehér szárnyak emelnék magasba az igazságszolgáltatás jelképét.

– Először is – kezdi Santana – muszáj megbizonyosodnunk róla, hogy ön érti, minek köszönhető a jelenlétünk.

Salvador begyűjti a papírokat, és elrakja őket a dossziéba. A táskából elővesz egy írógépet, és elhelyezi az ölében. Befűz egy üres papírt – persze ezen is ott díszeleg az embléma –, és felírja a bal felső sarokba Coronelio teljes nevét, a dátumot, időpontot, helyszínt.

– Rendben, ha ön nem kezdi, elkezdjük mi: *A fent említett napon, vessző – diktálja Santana, Salvador pedig lejegyzí – , délután fél hétkor, vessző, felvettük a nyolcas számú utast, ezúttal véletlenszerűen választottunk, ahogy azt a megállapodás havonta egyszer lehetővé teszi.* Pont. Gyöngye, jelentéktelen

test, méla tekintet, és a szituációval szemben tanúsított nyilvánvaló értetlenség, ez volt a kulcs a kiválasztás foganatosításához. Alább a kezelés részletei kerülnek rögzítésre. Kettőspont. Itt hagyjon ki helyet, Salvador. Elhangzottak. Kettőspont.

Coronelio az útvonalat tanulmányozza, mely egyre sötétebb utcákon vezet. 67

– Most beszéljünk a problémáiról, Coronelio.

Most beszéljünk a problémáiról, jegyzi le Salvador.

– Miféle problémáimról? Miről beszél?

– Mi nyugtalanítja?

– Mi nyugtalanít?

– Jobb lesz, ha megnyugszik, és kicsit magára koncentráل: tehát, mesélje el a csapatunknak, mi keseríti meg a napjait, de jól gondolja át... Gondolkodjon.

Coronelio szeme tágra nyílik, de nem szól semmit.

– Az órával ne törődjön.

– Coronelio... – mondja Cristófano, és fenyegetően elveszi a gázt, de Santana egy rosszálló mozdulattal elhallgattatja.

– Mondja ki, ami először eszébe jut, azt, ami annyira nyomasztja.

Coronelio – alig hallható hangon, esetlenül imbolyogva, mint aki ráébred a saját szerencsétlenségére – megszólal:

– Hát ez nyugtalanít.

– Jól van, meglátja, végül lesz majd értelme, ha kimondja.

Na most... Mi nyugtalanítja? Gyerünk, gyerünk, még egy picit.

– Hát ez.

Cristófano végigméri Coronelio arcát, aztán Santanára néz a visszapillantó tükörben, és ingatni kezdi a fejét.

– Micsoda? Mondja el pontosan, mi nyugtalanítja!

– Hogy maga kérdéseket tesz föl. És a barátja, Cristófano, meg hogy tudják a nevem.

– Salvador, töltsön a barátunknak egy kupicával.

Salvador egy pillanatra félreteszi írnokszerepét, elővesz az ülés alól egy palackot, és tölt egy kis limoncellót a pohárkába, amelyet Santana tart elé.

Coronelio elveszi a poharat, az útra pillant, aztán Cristófano fenyegető mosolyára a visszapillantóban, és egy húzásra megissza a likórt.

– Tudjuk, mi nyomasztja, szóval beszéljen – mondja Cristófano.

– Mit tudnak? Mi az?

– Mi a helyzet a feleségével?

Talán a felesége miatt, talán az italtól, Coronelio szeme könnybe lábad. Visszaadja Cristófanónak az üres poharat, és azt mondja:

- Ki mondta el maguknak? Honnan tudják?
- Mit honnan tudunk, Coronelio?
- Amit tudnak, hogy megcsal.
- Töltsön még egy pohárral, Salvador – mondja Santana.

68

Coronelio nem ellenkezik, és elfogadja a poharat.

– Ahogy látom, az úr egészen kényelmesen érzi magát ebben a megalázott szerepben...

- Mit beszél?
- Láttá már őket valamikor? – kérdezi Cristófono a visszapillantóból.
- Hogyan?
- A felesége szeretőit, látta már őket?

– Hallottam egy érdekes esetről – mondja Cristófono –, egy barátomé, a felesége épp egy szenvedélyes aktus közben vallotta be neki. A fickó huszonöt évig abban a hitben élt, hogy a felesége a saját ágyában csálja meg, amíg egy effajta aktus közben a nő bevallotta, hogy az egész hazugság, csak izgatónak volt számára, hogy a férje azt hitte, másokkal is lefekszik.

– Ne zavarja össze, Cristófono – mondja Santana. – Térjünk vissza az eljáráshoz: Van bizonyítéka a felesége hűtlenkedésére?

– Amikor belépek a házba, lépéseket hallok, néha valaki kimegy a hátsó ajtón, vagy beindítanak egy motort és elhajt egy autót.

- Ezen kívül?
- Éjszaka fáradt, és egyáltalán nem foglalkozik velem.
- Ezen kívül?

– Minidig nagyon szépen öltözködik, mintha bármelyik pillanatban megérkezhetne valaki.

– Nem sokat segít nekünk, Coronelio. Ezen kívül?

– Nagyon boldognak tűnik, túlságosan boldognak ahhoz képest, hogy a férje sosincs otthon.

– Remek! Ezt már szeretem – mondja Santana.

Cristófono megújult lelkesedéssel dől hátra az ülésen.

– Mi az oka, hogy a férj sosincs otthon? Merre van?

– Dolgozik – feleli Coronelio.

– Egész nap? Ön hatkor kilép a munkahelyéről...

– Nem olyan egyszerű: keringek, elütöm az időt valami bárban, nem akarok hazamenni, hogy ott találjam őket...

– Amiről beszél, az nem probléma – mondja Santana. – Önt a napi rutinja okozta nehézségek gyötrik, olyan gondok, amelyek azért vannak, hogy emlékeztessék rá, ön is ugyanolyan ember, mint a többi férj. Próbálja egy kicsit jobban élvezni a dolgokat: páran vigaszra lelnek a felesége társaságában?, ez nem fosztja meg a lehetőségtől, hogy ön is így tegyen, végül is az ön felesége.

Santana dühös vagy felháborodott reakcióra számít, de mivel Coronelio nem mozdul, folytatja:

– Ha az önhöz hasonló szerencsétlen és tehetetlen férjek jobban érzik magukat attól, hogy lefekhetnek veled, akkor ez miért nem működik önnel is?

– Mindjárt kiderül, hogy a fickó a legrosszabb fajta – állapítja meg Cristófano –, nem él a lehetőséggel, de megosztani sem akarja.

– Ne fáradjon, Cristófano – mondja Santana –, nem érdemes. Az ember arra születik, hogy hibázzon, és úgy is tesz egész élete során: így veszíti el a barátait, botladozik, becsap és becsapják, megütik, megalázzák az anyák és a nagynénik, így marad le a buszról, elveszíti a méltóságát, stresszeli magát, megfázik, influenzás, gyerekes, gombás lesz, megházasodik, étkezőasztalt vesz, visszaviszi, lemond, hányingere van, megcsalja a feleségét, túlértékeli a társait, és számos alkalommal elveszíti a papírjait. De a mi munkánk, Cristófano, nem abból áll, hogy megbüntessük az embereket, amiért olyan ostobák, hanem hogy rávilágítsunk az ostoba cselekedeteikre. – Santana körbe mutat, a problémát illusztrálандó. – Érthető?

Coronelio ámulva néz Santanára.

– Maga azt mondja, hogy nem kéne többet...?

– Egyértelműen.

– Még ha a feleségem...

– Biztos vagyok benne.

– Akkor...

Mindhárman Coroneliót figyelik, aki a hátsó ülésen mintha megszabadulna a kétségeitől, föllélegzik, és elfogadja a határozatot. Santana elégedetten bólint.

– Mit gondol, Cristófano?

– Ezt maga tudja, Santana.

– Persze, de mondja csak...

– Úgy tűnik, azt rögtön vágta, hogy hálásnak kéne lennie, ez az arcára van írva – Coronelio szólásra nyitná a száját, de Cristófano folytatja –, viszont nem vagyok benne biztos, hogy azt is érti, hogy egy semmirekellő. Maga szerint?

Coronelio válaszolni akar, de Santana megelőzi.

– Elismeri, hogy hibázott, efelől nincs kétségem, nézzen csak rá...

– Az igaz, szerintem is... – ismeri el Cristófano.

– Jól van – mondja Santana, és diktálni kezd Salvadornak. – Ugyanazon a napon tizenkilenc órakor – *A mai nap tizenkilenc órakor*, írja Salvador – szóban forgó személy némán beismeri helytelen viselkedését, és késznek mutatkozik, hogy visszatérjen az otthonába. Pont. E hiteles tanúsítvány

igazolja a pozitív eredményt. Megküldendő az irattár részére. Pont. Új bekezdés. Hagyjon ki öt szóközt, Salvador, írja alá, és tisztázza le, mert a hivatalban mindig problémájuk van a kézírásával.

Salvador kihagy öt szóközt. Aláírja, és írnokként letisztázza.

70 Most már a hivatalon múlik, hogy megértik vagy sem az írását. Összetűzi a lapokat. Becsukja az írógépet, és elrakja a papírokkal együtt. A csapat tiszteletteljes csöndben vár a szertartás végső elemére.

– Kiváló, Salvador – mondja Santana –, most kalauzolja el Cristófanót, mert én nem emlékszem fejből minden házra.

Coronelio kihasználja a csöndet, és megszólal.

– Maguk...?

– Igen? Kérem, ne kelljen újra elővennünk az írógépet, késő van, és mindannyian egy kissé fáradtak vagyunk...

– Nem, nem. Csak annyi, hogy...

– Mi az? – Cristófano szúrós szemmel néz rá a visszapillantó tükörből.

– Maguk csak nem valami...

– Mondja csak...

– Lélektani nyomozók?

– Azt gondolja?

– Államiak?

– Annak tűnünk?

– De akkor, hogy működnek? Ki finanszírozza magukat? Sosem hallottam még magukról...

– Ön beszélne rólunk? Beszélne?

– De maguk...

– Nézze, keveset és rosszul fizet a Mennybéli Állam, hogy e három alkalmazottja azzal töltsse az értékes idejét, hogy fölösleges kérdésekre válaszol.

– Mennybéli Állam?

– Ne felejtse el, hogy mielőtt elkezdtük volna, nyíltan bemutatkoztunk, és átnyújtottuk önnek a papírokat, a pecséteket és a meghatalmazásokat.

– Meghatalmazásokat?

– Most mindent utánam ismétél?

– Még az autó is regisztrálva van – teszi hozzá Cristófano, és az anyósülés mögött lógó bilétára mutat, ezen is fölismerhető a kép: mintha fehér szárnyak emelnék a magasba az igazságszolgáltatás jelképét.

– Vigyázzon, mert könnyen abba a kísértésbe eshet, hogy összemossa a dolgokat, ön úgy döntött, hogy sorra veszi a hibáit – jegyzi meg Santana.

– Maga hazudik – mondja ki végül Coronelio. – Magánakció vagy a Mennybéli Államé, azt nem tudom, de ha angyalok, akkor hol van a szárnyuk?! , mi?, hol? Maguk a feleséggel vannak!, a feleségem küldte magukat!

– Nekem aztán mindegy, Coronelio, magáé a választás – feleli Santana.

Salvador keresztülnéz a felháborodott férfin – talán meg is bántódott –, int Cristófanónak, aki megáll a kocsival Coronelio háza előtt, ezután Santana biccent egyet a többieknek, és ezzel lezártnak tekinti az 71 ügyet, mondván, nem érdemes tovább foglalkozni vele. Salvador félreteszi a dossziékat, kiszáll a kocsiból, és nyitva hagyja az ajtót. A csönd félelmet ébreszt Coronelióban, úgy érzi, nincs más választása, és kiszáll.

Elindul a ház felé, de csak az ajtóban áll meg, és onnan néz vissza az utcán távolodó autóra. Fél egyedül belépni, de mivel nem nyit ajtót senki, végül a zárba helyezi a kulcsot. Már bent van a házban, amikor eszébe jutnak Santana szavai, az őszinte tekintete a visszapillantó tülkörben: önnök itt van, kéznél, az otthonában, a saját ágyában az a vigasz, amelyet más férfiak idegen hajlékokban keresnek. Most már érti: ő a kiváltságos, a mindenki fölött álló kiválasztott, aki most a hálószobába vezető lépcsőn halad fölfelé. Kinyitja az ajtót, és ott van ő, meztelenül alszik a bársonyos, fehér takaró alatt, melyet kissé meglebbent a szobát átjáró friss szellő. Előtte a világ legszebb nője, és az övé. A nő száját jóleső, kéjes sóhaj hagyja el, majd nyújtózik egyet a takaró alatt, közben Coronelio – aki újra boldog ember – nem veszi észre, hogy nyitva az ablak, és a takaró alatt, a bársonyos fehérségben ott lapul, ott pihen egy toll, a szerető tolla, aki már máshol jár.

(Fordította: Kertes Gábor)

*Részlet a *Reményvesztett nők* című kötetből.

